

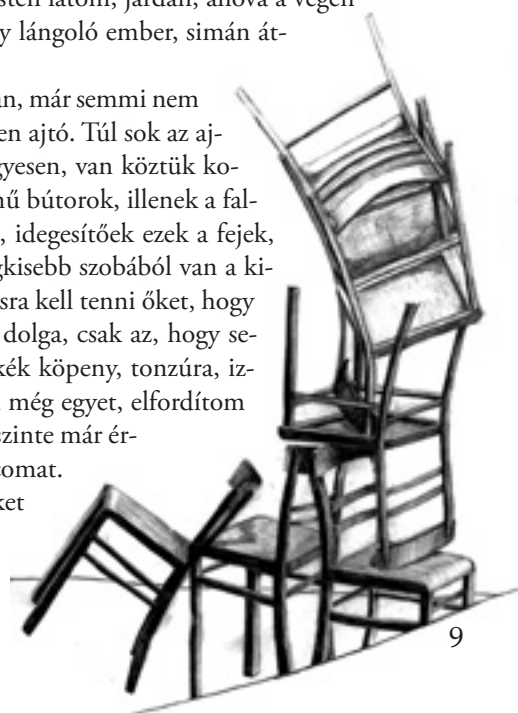

Oroszlánok

Járda és útkeresztezés, utak alul és fölül, szürke aszfalt. Nem hiányolom a napot, süt rendesen, és nincsenek felhők, de portól opálos minden, a nap is csak egy fehér folt a szürkességben. Nem tudom, merre kell továbbmennem, nem zúgnak autók és motorok, nincsenek emberek, vagy épp annyira odatartoznak, hogy észre sem veszem őket. Izgulok, hogy nem találok el, végre egy sarok, egy pláza sarka, megismerem, de másmi-lyen, lekoptak a színek. Állok a sarkon, előttem fehéresszürke tömb, nem látok bejáratot. Fiatal lány sétál felém, nagyon lassan, mintha nem érdekelné, hogy ő sem színes, szerel- mes vagyok belé. Nem ölelem át, megcsókolom a nyakát és az arcát, ez akármilyen csók is lehet. Hűvös a nyaka, egyszerű az egész, szép, mint Mackintosh székei, együtt fogunk bemenni az épületbe.

A lány ismeri az utat, nyújtja a kezét, finom, jó illatú keze van, nem fogom meg, mert észreveszem szemben a tűzcsóvát. Megörülök, végre színek, főként vörös. Ott piknikeztünk nemrég, a fák tövében, most gömb gurul át a kerek lombokon. Egyre lejjebb ér a domb- ról, már vannak hangok is, őrzöngés, és lett kék villogás. A narancssárga fény az aszfaltra ér, kikerüli a sarkot, ahol állunk, egy darabig az úttesten látom, járdán, ahová a végén kicsit távolabb felszalad. Ugrálnak előle, de sehol egy lángoló ember, simán át- sétálnak rajta, mint az oroszlánok a tüzes karikán.

Egyedül lépek az épületbe, a lánynak németórája van, már semmi nem szürke, barátságosan vajszínűek a falak, és kék minden ajtó. Túl sok az aj- tó, különféle fejek mindegyikben, nők és férfiak vegyesen, van köztük ko- pasz és hosszú hajú. Mégse pláza, csak irodák, vajszínű bútorok, illenek a fal- hoz, és zene helyett szláv sustorgás. Fel kéne menni, idegesítőek ezek a fejek, fel a tetőre, hogy körül tudjak nézni rendesen. A legkisebb szobából van a ki- járat, nincsen létra, asztalok vannak és padok, egymásra kell tenni őket, hogy el lehessen érni a plafont. A pedellusnak nincs más dolga, csak az, hogy se- gítsen felmászni annak, aki fel akar mászni. Indigókék köpeny, tonzúra, iz- zadságszag, hiába segít, egy székről nem érem el. Ad még egyet, elfordítom a csappantyút, az is vajszínű, és megemelem a tetőt, szinte már ér- zem, kinézek, ellátok a dombig, fúj a szél, fújja az arcomat. Nincs más, amire felmászatnék, már az összes széket elhasználtam, mind billeg, nem tudok kifejteni erőt. A pedellus azt mondja, mindenki így jár, én meg csak nézem fönt a ki nem nyíló téglalapot.

Frigolina

Frigolinának hallja, mikor azt ordítja, hogy frigid picsa, annak akarja hallani, különben belevágna a pofájába, nem éri meg. Mosogat, pakol, mindegy, mit csinál, hallja. Frigolina, tizenhetedik századi Firenze, operadallamok, madzagon száradó ruha. Okkersárga házfalon táncolnak a fények, a papagáj valami olyasmit kiált, hogy bella, bellissimo.

Utolsó nagyária, csönd. Nem tapsol senki, nem tapsol, pedig szereti, amikor már bizseregnek az ujjai, és könnyes a szeme, összeszorul a torka, mindenki örül, hiszen ezért csinálják az egészet, a tapsért. Mindig meghatódik, ezért jön el, hogy a végén meghatódjon, lehet, hogy túlérzékeny. Sajnálja az előadót, pedig olyan szépen énekelt, Frigolina, volt benne szív és lélek, de hol marad az éljénzés. Megszánja, tapsol, legalább ő tapsol, szánalmas így egyedül, mégis valami a csöndhöz képest. Újrakezdi, megkapja a ráadást, még hangosabban szól a zene és az ének, a hála akkordjai.

Sok a zajból, inkább lefekszik, hogy ne hallja, nem húzza a fülére a párnát, ma mosott haját, lelapítaná, könnyen zsírosodik. Az ágy hullámozni kezd, nem az ágy hullámozik, valaki ráncigálja lefelé róla a paplant, megint csak aludni akarsz, na épp erről beszélek, épp erről, hogy mindig csak aludni, mert hullafáradt vagy, mert fontosabb a kurva rendrakás, a könyvek, minden sorolódik előbbre, mint az összebújás. Jó, bújjanak, mondja, összekucorodik háttal neki, ölelje át, simogassa a nyakát, húzogassa lassan, finoman a hajszálait, ő meg majd az ujjait morzsolja. Ez nem összebújás, frigid picsa, ordítja. Dehogynem, ez csak igazán.

Délelőtt üzenetet kap tőle, olyan unalmas a tréning, sok öltönyös barom, inkább előveszi a farkát. Visszaválaszol, csinálja, amíg csak lehet, most, még a szünet előtt, aztán a fene tudja, hogy visszatér-e a hangulat. Smiley-t biggyeszt a végére. Sose lehet tudni persze, ez még nem jelenti azt, hogy ma biztosan elmarad a műsor, ha nem ma, holnap viszont tapsollak úgyis, ne félj, Frigolina.

Clearblue

Nagyon kell vigyázni, nehogy sötétre lépjen, csak világosra lehet, különben vége. Beszakad a mélybe, cápák jönnek, vadállatok, valami púderszerűt fújnak a fülébe, még áttépődik a dobhártyája. Hallja a reccsenést, utána csak az ízlelése marad, hiába szerette a szép hangokat, kék vattacukor, arról tudni majd mesélni, hogy mennyire finom. Nincs is kék, csak vegyesgyümölcsös (narancssárga), epres (rózsaszín) és zöldalmás (zöld), de a kék milyen lehet. Azt gondolhatnánk, szilvás, de nem, kivi.

Téglák állnak egymás mellett, a talpuk betonhoz tapasztva, válluk összeér. A legteltesebb, megbonthatatlan harmónia, rájuk épülhet otthon, melegbár, nagy kiterjedésű nyúlalmány körülkerítése. De nem vállalkozni akar, még az otthon is soknak tűnik, elég lenne egy hétvégi ház, semmi felelősség, csak nyugalom, béke, néha egy-két diszkópicsa hányása reggelente a kiskapu előtt. Feltakarítani egyszerűbb, mint kitakarodni, teljesen úgyse sikerül, mindig lesz valami, ami emlékeztetni fog a házikóra, például egy gyerek.

Ha nem vigyáz, épp azt ugorja át, ahonnan megszerezheti a kincset, a fényesre kopott követ, tévedsz, ha azt hiszed, ugróiskola, nem is társas. Betongyár, a Dunakavicsok szanaszét gurulnak, bekap egyet, nem találta el, ennek is rücskös a bevonata. Hátha a sárga sima lesz, de nem, csak épp könnyebben omlik le a cukormáz, mogyoró, földikutyák kedvence. Zacskóból önti a szájába a morzsalékot, cukorgöb, héj, és megvan. Az utolsó sima, kopott kavics, sokáig kell rágni, igazi kincs.

Elszúrta, pedig nagyon nem akarta, bennhagyta, amikor ki kellett volna húzni, két csík lett az eredménye. Föl se merülhet, hogy megtartja, mégis fölmerül, bög, zokog, hogy kell neki, minden kell. Nem kellhet, főleg nem otthon, olyat nem tud, meg nem is akar, nem tanulta meg, hogy kell, nem volt minta, ezt ugatná úgyis a fejére már jövőre, se apja, se anyja, senkije nincs, nem is kell neki senki, csak egy kis sörbe öntött vodka. Ezek el tudnak menni a gondolat által, el is ment egy hét múlva, ebihal maradt örökre, farkát maga alá csapta, csupafej ebihal, megmenekült az apjától, ő meg attól, hogy apa legyen.

Vörös

Piszokszínű tábla, ragasztott betűk, *vasudvar*, nekitámasztva egy oszlopnak. A lemezkerítés kivágott konzervdobozfedelek negatívja. Magas fű, poros gyom, vörös kutya hugyozza le, vakarózik, téblábol, nem akar továbbmenni. Leragad a tábla tövében, és nézi, mintha sose látta volna. Ha csak egy darab mézeskalácsot kapna a pofájába. Rózsaszínruhácskás kislány is átölelhetné a nyakát, örül, hogy végre utolérte, összedugják az orrukat. A kutyaé nedves, a kislányé nem, mert ápolt, és már háromévesen kényes volt, hogy ne lógjon a taknya. Mindig tart magánál papír zsebkendőt, nem hétköznapi fehéret, hanem rózsaszín tündérmintás, varázspálcája körül csillagszórás. A kutya szőre foltokban hullik, egy kisebb csomót most fúj el a szél, görgeti, mielőtt az úttestre érne, fennakad egy fogpiszkálón, amit úgy dobtak el, hogy beleállt a földbe. Érdekes, merőlegesen bele a földbe, mintha gyökeret vert volna, annyira szilárdan állja a vihart. Időközben szakadni kezd az eső, nem túl gyakori errefelé az ilyen hirtelen időjárás-változás, az előbb még keményen fagyott. A kutya valamitől fellelkesül, két lábra áll, különös módon a bal lábaira, féloldalt, a másik kettővel integet, mint egy cirkuszi állat. Nem derül ki, hogy búcsúzik, vagy üdvözlöl valakit, mert nem változik semmi órák óta, és még utána sem, egy darabig. Meglepően izmos a kutya bal oldala, bár ha nem figyelsz eléggé, nem tűnik fel a különbség. Vas-szag csapja halántékán, ettől egy kicsit megbillen, de könnyen visszanyeri az egyensúlyát.

Terjed a rozsda a vasudvaron. Valaki papírzacskóba levegőt fúj, hallatszik a levegővétel, nem csak a fújás, zörög a papír.

Elég nagyot durran, sikerült eltalálnia a közepét, pedig gyakran félrecsúszik az ütés, akkor észrevétlenül szökik meg a lélegzet, alig pukkan, ha nem töltik újra.

A kutya fülébe eső dobol, így nem ijed meg. Kinyílik a kapu, nem érdekli, sokszor látta már kinyílni és becsukódni, semmi érdekes, csak autógumi kerekű lovas kocsik hordják be a vasat, és jönnek ki üresen. Ritkán kisteherautó, lehúzott ablak a cigaretta miatt, kolbászoskenyér-szag. Teljesen reménytelen, már meg sem érzi, régen azt hitte, kaphat belőle. Lóg a feje, mintha legelne, megint vizel, talán azt figyeli.

Épphogy csöpög, két napja nem ivott semmit, az ég felé tartja a pofáját, eláll az eső, amint kitátja. Ásít, ha már kinyitotta. Nem ugat, nincs mit. Messziről cigányzene szól, felismeri, a farkával veri az ütemet, egy alumíniumdoboz koppan a hátán, örül, ha eltalálják. Ki lehet nyalogatni, különleges íz, még nem kóstolt Almradlert. Az egyik tokás, nagyhangú férfi elteszi a dobozt, unokabátyja Ausztráliában él, mondja, kacsint, és nevet hozzá. Hazafelé menet, már nem látja senki, belenyal ő is, a kutya csak a szagot hagyta meg. Húzná ki a nyelvét, de elakad a peremben, éle mélyen a húsba vág, az állatorvos feszíti le róla, mert már patakokban folyik a vér az állán, jó, hogy a kutya nem járt így. Beesteledik, megfagynak a fűszálak, minden elnyugszik, bezárják a lakatot a vasudvarkapun. Az utcai lámpa sárga fényében a kutya rókának látszik. Ellép a kerítéstől. Nincs miért lopakodnia, nem félnek tőle, és ő sem fél senkitől, behorpad az oldala, felülről egész keskeny. A rózsaszínruhás kislány, most barna kabát van rajta és barna csizma, szól az anyjának, jön egy róka, az anyja nem törődik vele, dehogy jön, csak ott áll, mondja, és húzza maga után a barna kabát kapucniját. Siet haza, még főznie kell az urának, elcicázta a főnökével az időt. A kislány tejport szopogat, nyálat enged a zacskóba, és visszaszívja. A kutya megérzi a szagot, néhány lépés még a kopott ösvényen, megvárja, míg mellé érnek. Nem mozdul, nehogy észrevegye a nő. A gyerek édes és meleg. A szemébe néz, a kislány megérti, csücskénél fogva felemeli a zacskót. Száll a turista tejpor, röpül, fehér köd köröskörül. Nyerít egy ló, nem látszik, milyen színű.

Semmelweis

Meghívó, bézs karton, az elején dombornyomott ormány. Elefántormány.

...az anyák megmentőjére emlékezünk, 1986. július 1-én... Semmelweis-nap keretében átadjuk...

Nem írja föl. Minek. Dél előtt tizenegy.

Kata tegnap fekete filctollal körberajzolta. Nem ormány, egy nő karja. Tartja egy csecsemő fejét. Cukik, apu, előadás, megint? Előadás.

Kitüntetés és pénzjutalom. Röhejes összeg, nevetséges kitüntetés. Dudunak adja. Gyűjti, mintha még most is kisgyerek volna. Erre pont jó, kitűzi az ördögfejek, kalapácsok, bábérkoszorúk, kiöltött nyelvek közé. Nem alá, nem fölé, közé valahová. Halványkék, koszos posztó, akasztóval. Ezen gyűjtötte az apja kitüntetésait. Azokból is megmaradt pár. A kisdobosjelvény, görbe a tője.

Szakmai Fórum. Meleg lesz, mindig meleg van. Öltöny, nyakkendő, kollektív izzadás. Lehetne víz mellé szervezni. Idén is Márait választ, mindig Márait. *Az életnek értékét csak a szolgálat adhat, amellyel az emberek ügye felé fordulunk...* kiváló orvos... tűrhetetlen... rizikófaktor...

Rántott borjúlábat kíván, ha lehet, juhtúrós pogácsával előtte, ha lehet, petrezselymes rizst köretnek, ha lehet, valódi tartármártással. Nem majonéz, tartármártás. Édes, folyós, könnyen megsavanyodik.

A felesége nem ránt.

Az elején még igen, benne marad a szag a függönyökben, mondja, néhány éve már ezt mondja. Pedig egyébként odafigyel rá. Igyekszik, ez látszik, főz minden nap, takarít, főz, takarít.

Július elsején már szabadságon van. Mégse megy a Tiszára, nem eszik borjúlábat. Ott szokott enni, kiskocsma, fröccs, rántottak. Gomba, velő. Velő, az igen, meg kovászos uborka. A birkapörköltöz.

Pár órára kell csak bemenni. Megszakítja a szabadságot, félbe, nem is félbe, most kezdődött, nincs három napja. Kibírja, mindig kibírja, öltöny, nyakkendő, meleg. Kórházak, százalék, most akkor doktor Kiss Jenő.

Jenő után következnek, soha nem előtte, utána van az ő beszéde. Fiatalabb nála, egy időben lettek osztályvezetők. Ugyanazt az osztályt vezetik. Elnökségi tag. Ezért mondja mindig utána a beszédet. Tavaly ő is idézett valakit, egy író, nem Márait, nem volt benne azért elég szufla, nem emlékszik az író nevére. Örkény, talán Örkény. Mindenben utána megy. Az ultrahangot is ő mondta neki. Rögtön meg is rendelte, egy hónap múlva érkezik a rendelőjébe. Úgyse hozza be az árát, közben rájött, hogy úgyse, de ezt már nem mondta, minek.

Kis mitugrász zsidó ez a Jenő.

Kata szerint a fia jól dobol. Valami zenekarban játszik. Alacsony fiú, ülve alig látszik.

Dudu szerint is ormány van a meghívó elején, hiába rajzolta át filccel a Kata.

Jó, hogy nem másnak látták. Egy fasznak például. A szex mindenben benne van.

Kacsingattak az öreg orvosok, nőgyógyász? Kollégák az egyetemen, mosolyogtak, aham, nőgyógyász. Ha azt mondja, proktológus, akkor mi van?

A feleségtől megkérdezik, nem félsz? Mitől félne. Miért félne jobban, mintha proktológus volna vagy házi orvos.

Semmelweis Ignác és a *szolgálat*. Csinálja, szereti csinálni.

Mindenki csinálja. Amiről nem tudsz, az nincs.

Hallja a folyosóról a nevét, még fiatal orvos, néhány hónapja nősült, megismeri a nő hangját, méhnyakszűrés. A vulvájára nem emlékszik. Tudja, hogy ő ügyel, ki is van írva, fatábla a bejárat mellett, akkor meg minek kérdezi a nővéreket, hogy merre találja. Kell, hogy mindenki lássa, megy a doktorhoz az ügyeletesbe. Nem lesz a szeretője. Nő, megkeresi, keresi, szolvál, felhívja, visszahívja, kontroll, felírat, megint, benéz az ügyeletbe az eredményért. Nem hoz semmit. Hoz egy kis süteményt. Nem ránt a felesége, kérdezi egyszer.

Hátradől, felteszi a lábát, mindig felteszi, ha lehet, sokat kell állni a műtőasztalnál. Ott hon is a csapba hugyozik. A felesége észreveszi, nem szól, eleinte ment a cirkusz, hogy a vécébe, ha kérhetné, ez nem az ügyeletes. Hátradőlve olvas, a felesége le-föl járkal, pakol, örökké pakol, és közben dúdol. Dúdol, ha mérges. Nem érdeklik a történelmi regények. Szoba, fürdő, konyha, aztán megint bejön a szobába, és levágja elé a meghívót. Megint elmész, nem arról volt szó, hogy a Tiszán leszünk? Szabadságon vagy. Szabadságon, nem?

Munkatábor. Otthon, és vannak a kápók. *Hitler hatvannyolc tárgyalása*, pedig már unia, mindenkitől azt kap, mindenki Hitlert vesz, mindig újabbak jelennek meg, nem is nézik, elég nekik Hitler.

Igen, mennie kell, előadást kell tartani. És lesz pénzjutalom.

Azt anélkül is átutalják, nem kell hozzá elmenni, lehet,

hogy már ott is van a számlán. Lehet.

Az ebédlőasztalnál mesél a könyvről.

Mindig mesél, könyv, film,

nem figyelnek. Nem

hagyja abba,

Schicklgruber,
Leonard Pötsch,
próbarajzolás. A feleségtől megkérdezi, nem kapott-e kedvet. Mihez, néz rá, és szed még egy kanál levest.

Csöng a telefon, Kata veszi fel, mindig azt várja, hogy őt keresik, mindig ő veszi fel. Mondta neki, kár várnia ennyire. Nem baj, ha többet csöng háromnál, hadd csöngjön. Visszahív a fiú, ha fontos. Jenő hívja a kór-

házból, Jenő, Jenőke, hogy holnap délelőtt sürgős. Rendkívüli, mondja, de ez már nem érdekli, hogy mennyire és mitől, a sürgősnél már tudja, mit akar, minek ragozni. Leállíthatná, nem kéne hallgatnia tovább, feleség, beteg a gyerek, szerelők. Nem tartja el a fülétől a kagylót, mint a felesége, nem korrekt, hívja az anyja, eltartja, és közben pofákat vág. A füle mellett a kagyló, úgy nem hallgatja, hogy át kell vennie a rendelést helyette. Péntek, hetven beteg. Nem kedd, nem szerda, péntek. Akkor sürgős neki. Mindig pénteken. Akkor vannak a legtöbben. Rendben.

Nem azért nem mond nemet, mert hülye. A felesége szerint hülye, hogy mindig, szó nélkül belemegy.

Szolgálat. Nem tartja számon a cseréket. Szereti csinálni.

Kinevezik, Országos Egyesület.

Augusztus elsejével. A Semmelweisen jelentik be. Áldozatos munkája elismeréseképpen, ennyi elég is lesz. A cserék nem számítottak bele, azt gondolja, azok nem. Piroska szerint igen. Főmadám, ő hozta a hírt.

Megköszöni, kiáll, meghajol épphogy, köszöni, örömmel tölti el és büszkeséggel, megtiszteltetés, satöbbi, a végén halkán, néhányan meg se hallják majd, úgy mondja, hogy nem. Majd fog ő. Nem fog. Piroska odamegy hozzá, ölelgeti. Mindig van a nőnél konyakmeggy, a táskájában, jó nagy táska az öltözőben, erre enni kell. Neki is elmondja, hogy drágám, nem vállalom, elég nekem ez itt, együk meg azt a konyakmeggyet gyorsan. Kéne még egy jó kávé. Viszi a kedves, hájas farát azonnal kávé főzni.

Segédorvos korában ugráltak a nővérek körülötte, folyton hoztak valamit. Dupla adag sóskaleves, ragad, annyira édes, a ronggyá főtt levelek, és a krumpli is édes. Ette a levest, a cigányasszony meg üvöltött közben, jó betegek, csak ne vajúdnának ennyire hangosan, jajgatnak meg káromkodnak. Fekete lópokróc az ágy lábánál, bele van szöve, hogy szülést, azt húzza magukra, amikor benyit valaki, a főorvos nyit be.

Nem szokás várni kopogás után ügyeletben.

Dudu is azt akarja csinálni, amit ő. Nem tudja, mondja-e neki, hogy inkább más kellene. Nem tudja, hogy kellene-e más. És, hogy pont nőgyógyász. Reggel hívja Dudu, menjenek löni. Lönek, légpuska, a fia jobban céloz. Bosszantja, újratölt. Műanyagflakon tetején parafadugó. Eltalálja, fele dugó a tetején marad. Azt is eltalálja.

Mégse biztos, hogy jó ötlet az orvosi, csupa hármás, hármásokkal nem veszik föl. Azt mondja, nagyon akarja. Akarja, de tanulni meg bűdös. Ez megy mindig, hogy nem tanul. Bedugjam, kérdezi a feleségét, minden este megkérdezi. Sikerülne, mert ismeri a rektort, együtt ittak. Aztán az első szigorlatnál úgyis kibukik. Nincs értelme. Dugd be, adjunk neki esélyt, ha ennyire akarja, simogatja meg a felesége. Ilyenkor simogat.

Hívta az ünnepélyre Dudut. Ne viccelj, nevet. Jól jöhetne, hallani ezt-azt, jövő ilyenkor már egyetem. Hol van az még? Semmelweis, mondja. És akkor mi van?

Nem dugja be, semmi értelme. Felhívott pár fiút, évfolyamtársak voltak, segítenének, csak szóljon. Nem szól, eldöntötte, nem lesz a fiából orvos. Ha rajta múlik, nem. Még egyszer a kezébe adja a meghívót. Ha nem, hát nem. Miért pont elefántormány, idióták.

Világos öltöny, fehér, rövid ujjú ing. Bézs nyakkendő, izzad. Víz van előtte, egy kancsó víz. Még másfél óra körülbelül. Kibírja, mindig kibírja. Most következik. Beszél, százalékok, műszerek, kinevezés, megköszön, kihagyja Márait. Hazaér, nem kér ebédet, kosiba ül, megy a borjúlábért. ■ ■ ■

■ ■ ■
Vécsei Rita Andrea (1968): költő, író, a JATE-n végzett, irodalmi folyóiratokban publikál.